

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 19 października 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu sprawy X U 571/20 z wniosku J. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. o zasiłek opiekuńczy w związku z odwołaniem od decyzji organu rentowego z dnia 17 czerwca 2020 roku, nr sprawy (...) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. K. prawo do zasiłku opiekuńczego za okres od dnia 27 kwietnia 2020 roku do dnia 30 kwietnia 2020 roku oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz J. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy zaskarżając w całości przedmiotowe orzeczenie, któremu zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 266 z późn. zm.; dalej: ustawy systemowej) oraz art. 32 ust. 1 z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2020 roku, poz. 870; dalej: ustawa zasiłkowa) w zw. z art. 4 ust. 1 z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 roku, poz. 1842) poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku opiekuńczego za okres od 27 kwietnia 2020 r. do 30 kwietnia 2020 r.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wnioskodawca podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu także w kwietniu 2020 r., a więc nieprzerwanie od 18 czerwca 2019 r.,

3) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 §1 k.p.c. poprzez rozpoznanie sporu bez wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelant wniósł o uchylenie wyroku na podstawie art. 286 §4 k.p.c. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, albo zawieszenie postępowania do czasu uprawomocnienia się decyzji z 12 października 2020 r. i dopuszczenie dowodu z decyzji z 12 października 2020 r., którą odmówiono wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego i zasiłku opiekuńczego za łączny okres od 24 marca 2020 r. do 20 kwietnia 2020 r., dodając, że w chwili postępowania przed Sądem Rejonowym do chwili zamknięcia rozprawy nie było możliwości powoływania się na ten dowód.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca, reprezentowany przez radcę prawnego wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzeni kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Strona powodowa przychyliła się do wniosku apelanta o zawieszenie postępowania.

Postanowieniem z 23 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy zawiesił niniejsze postępowanie na podstawie art. 178 k.p.c.

W piśmie procesowym z 12 października 2021 r. organ rentowy podał, że postępowanie z odwołania od decyzji z 12 października 2020 r. toczy się przed Sądem Rejonowym Łódź – Śródmieście w Łodzi za sygn. X U 982/20 i zostało zawieszona na podstawie art. 177 par. 1 pkt 1 k.p.c. w związku z odwołaniem od decyzji z 5 lipca 2021 r. stwierdzającej, że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 18.06.2019 r. do 28.02.2020 r. i od 1.05.2020 r., a nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1.03.2020 r. do 30.04.2020 r. Na skutek odwołania od decyzji z 5 lipca 2021 r. toczy się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygn. VIII U 2053/21.

Sprawa VIII U 2053/21 z odwołania wnioskodawcy od decyzji z 5 lipca 2021 r. zakończyła się prawomocnym od 16.09.2022 r. wyrokiem Sądu Okręgowym w Łodzi z 15 lipca 2022 r., którym zmieniono zaskarżoną decyzję i

stwierdzono, że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 marca 2020 r. do 30 kwietnia 2020 r. (k. 54 akt VIII U 2053/21)

Postanowieniem z 4 października 2022 r. w związku z powyższym podjęto zawieszono postępowanie w n/n sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej.

Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC).

W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności konieczne jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do zarzutów dotyczących zastosowania prawa materialnego, ponieważ jego właściwe zastosowanie jest możliwe jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Wbrew zarzutom strony apelującej Sąd Rejonowy nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 KPC.

W myśl powołanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. O ile ocena wiarygodności dowodów odpowiada regułom logicznego rozumowania i uwzględnia zasady doświadczenia życiowego, Sąd nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów nawet wówczas, gdy z zebranego materiału dowodowego w równym stopniu dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Przeprowadzona Sąd I instancji ocena zebranego materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, a zarzuty skarżącego w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzone dowody oraz dokonał właściwych ustaleń faktycznych, które znajdują uzasadnienie w powołanej przez tenże sąd podstawie dowodowej. Wszystkie istotne fakty zostały przez Sąd a quo ustalone. Zarzuty apelacyjne w tym zakresie stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i skupiają się na forsowaniu własnej subiektywnej wersji wydarzeń, podczas gdy jedynie uwzględnienie całokształtu okoliczności pozwalało na dokonanie obiektywnej oceny zasadności roszczenia strony odwołującej.

Podniesiona przez pozwanego w apelacji okoliczność, że wnioskodawca w marcu i kwietniu 2020 r. nie podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu okazała się całkowicie chybiona, albowiem prawomocnym od 16.09.2022 r. wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 15 lipca 2022 r., w sprawie VIII U 2053/21, na skutek odwołania wnioskodawcy od decyzji z 5 lipca 2021 r. stwierdzono, że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 marca 2020 r. do 30 kwietnia 2020 r.

Również zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia prawa materialnego okazał się całkowicie bezzasadny. Przytoczone przez Sąd Rejonowy rozważania prawne są wyczerpujące, bezbłędne i nie wymagają jakiegokolwiek uzupełnienia.

Ocena prawna rozpoznawanego odwołania została zaprezentowana przez sąd a qou w sposób bardzo staranny. Przeprowadzona wykładnia powołanych przepisów i subsumpcja ustalonych faktów pod właściwie zastosowane przepisy prawa nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń pod względem merytorycznym Sądu II instancji, który w całości traktuje rozważania sądu meriti jako własne stanowisko w sprawie i czyniąc je integralną częścią własnego uzasadnienia, jednocześnie odstępuje od ich ponownego przytaczania, uznając za zbędne powielanie prawidłowej oceny jurydycznej sądu a qou.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 KPC w związku z art. 108 § 1 KPC stosując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika reprezentującego stronę powodową ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 roku poz. 265 ze zm.).

Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym, przy zastosowaniu art. 374 KPC, albowiem żadna ze stron nie wniosowała o przeprowadzenie rozprawy, zaś Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć ZUS

zwracając akta rentowe.

A.P.